І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXV. Ч. 109. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 10-го ЧЕРВНЯ 1958 П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 10, 1958 No. 109. VOL. LXV.

ДІФЕНБЕЙКЕР ЗА ГОСПОДАРСЬКУ СПІВПРАЦЮ ЗДА І КАНАДИ

Миддлтавн, Конн. — В неділю 8-го червня ц. р. в Університеті Весліен в Миддлтавн, Конн., відбулося урочисте надання почесних докторатів прем'єрові міністрів Канади Джанові Г. Діфенбейкерові і шістьом іншим видатним американським діячам і науковцям. Довершив вручення дипломів почесного докторату президент університету Віктор Р. Баттерфілд і відбулося це надання почесних докторатів під час церемонії закінчення шкільного року на згаданому університеті. Після одержання диплому прем'єр Діфенбейкер виголосив промову про конечність близької співпраці між З'єдиненими Державами Америки і Канадою, пропонуючи конкретну 4-точкову програму економічної співпраці між обидвома країнами. Єдність в обороні не вистачає — казав прем'єр Діфенбейкер, — наші оборонні акції ми мусимо посилити господарською співпрацею. Водночас із цим прем'єр Діфенбейкер запропонував такі чотири точки програми, що на їх базі могло б відбутися успішне здійснення господарської співпраці обидвох країн. 1. ліквідація американської надвишки пшениці й інших фермерських продуктів, втримування якої впливає шкідливо на господарство Канади й інших хліборобських країн, 2. створення з допомогою цієї надвишки ЗДА спеціяльного харчового банку в рамцях організації держав Північно-Атлантійського Пакту, що його метою була б допомога окремим націям, членам НАТО, 3. спільна акція ЗДА і Канади для боротьби з безробіттям і 4. призначення спільного американсько-канадійського леґіслятивного комітету для обговорювання господарських починів і заходів, що в них заінтересовані обидві нації. На думку Діфенбейкера, господарська політика ЗДА в ділянці розташування фермерських запасів і надвишок завдала останніми роками великих втрат економіці Канади, яка мусіла закуповувати у ЗДА кожного року на один більйон долярів більше товарів, як їх закуповували ЗДА від Канади. Беручи до уваги цей факт, як теж і посилену совєтську господарську експансію, всі держави вільного світу мусять стосувати таку господарську політику, яка б не захитувала економічно їхніх партнерів. Зокрема дуже важливим завданням Діфенбейкер назвав справу боротьби з безробіттям, зріст якого може допомогти поширенню комунізму. Гаряче підтримав Діфенбейкер створення спеціяльних комісій і в американському Конґресі і в Канадійському Парляменті, що їх завданням було б обговорювання спільних політичних і господарських проблем обидвох країн.

Президент підтримує плян Кубічека про обговорення міжамериканських проблем

Вашингтон. — Президент Айзенгавер 8-го червня вислав відповідь на звернення бразилійського президента Хусцеліна Кубічека, в якому він проєктував негайно обговорити всі проблеми міжамериканської політики. Президент Айзенгавер прив'язує велике значення до цієї пропозиції і тому вислав до Ріо де Жанейро асистента державного секретаря для міжнародних справ Роя Р. Работтома, який вже в понеділок 9-го червня був в столиці Бразилії і там залишиться так довго, поки не обговорить цілої проблеми з бразилійськими політиками, із президентом Кубічеком на чолі, а саме, що треба б зробити, щоб поліпшити відносини між 21-ою латинською американською державою і ЗДА. Бразилійський президент Кубічек у своєму зверненні до президента Айзенгавера писав, що демонстрації проти віце-президента Ричарда М. Ніксона виявили, що панамериканська єдність потребує направи. Державний департамент не виявив змісту листа президента Айзенгавера до бразилійського президента. Гадають, що ціль переговорів між представником ЗДА і представником латинських американських держав, — це пізнання, що можна б зробити в економічній ділянці в тому напрямі, щоб допомогти деяким південно-американським державам поліпшити свою господарку.

У НЮ ЙОРКУ ВШАНОВАНО ПАМ'ЯТЬ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Ню Йорк. — Заходами Центрального Комітету вшанування пам'яти Симона Петлюри в Америці влаштовано в суботу 7-го червня ц. р. в залі Фешен Інституту в Ню Йорку Академію, присвячену 32-им роковинам трагічної смерти Голови Директорії й Головного Отамана військ УНР Симона Петлюри. Академію розпочато співом американського гимну а відкрив її голова названого Комітету, ген.-пор. Олександер Загродський. Промову-доповідь виголосив ред. Іван Кедрин-Рудницький українською мовою, а промову англійською мовою виголосив адвокат Володимир Стек. Артист театру Володимир Змій віддеклямував уривок з поеми Юрія Клена „Попіл Імперій", а Український Хор „Думка" відспівав низку пісень під керівництвом Леонтія Крушельницького і при акомпаніяменті Романа Стецури. П. Григорович відчитав текст протестаційного листа, що його названий Центральний Комітет вислав до Французького амбасадора у Вашингтоні у зв'язку з відомою комуністичною телевізійною передачею з Паризької радіо-телевізійної державної стації, що опоганювала постать Симона Петлюри. Приявних на Академії було коло 500 осіб, між ними президент УНР в екзилі д-р Степан Витвицький та ряд інших відомих громадян.

ШАРЛЬ ДЕ ГОЛЬ В ОРАНІ

Під час своєї поїздки по Альжирі французький прем'єр Шарль де Голь відвідав теж порт Оран, населення якого вітало його маніфестаційно.

Де Голь нараджується з урядом

Париж. — Вернувшись в минулу суботу 7-го червня ц. р. до Парижу з своєї подорожі до Альжиру, ген. де Голь головував на двогодинному засіданні ради міністрів, де він звітував про вислідн свого перебування в Альжирі. За часописними коментарями — найповажнішим вислідом було встановлення дисципліни в армії, яка беззастережно слухає тепер уряду де Голя. Де Голь заявив, що він сам буде міністром для справ Альжиру. Всю військову й адміністраційну владу в Альжирі він передав генералові Салянові, з титулом „генерального делеґата", підкресливши в своєму зверненню до нього, що тільки він, Салян, відповідальний за події в Альжирі і що він має право змінити урядовців альжирської адміністрації. Таким чином — за пресовими коментарями — він позбавив усякого політичного значення Комітет публічної безпеки в Альжирі. В найближчому місяці мають відбутись в Альжирі вибори до установ місцевого самоурядування. На неділю 8-го жовтня ц. р. заповідають у Франції плебісцит над проєктом зміни конституції, що його до того часу виготовить уряд де Голя. Небавком після повороту англійського прем'єра Мекміллена з З'єдинених Держав передбачується зустріч де Голя і Мекміллена. В найближчих днях сподіваються побільшення персонального складу уряду де Голя, при чому преса наводить різні призвища, здебільша аполітичних префектів (адміністраційних урядовців), та консервативних сенаторів. У цьому тижні — згідно з заповідями преси — французький уряд має більшу увагу присвятити проблемі французько-туніських взаємин, які, без уваги на скаргу Тунісії проти Франції на терені Ради Безпеки, не викликували у Франції великого зацікавлення.

АНГЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР МЕКМІЛЛЕН НА НАРАДАХ У ВАШИНГТОНІ

Вашингтон. — Від суботи 7 ц. м. перебуває в З'єдинених Державах англійський прем'єр Гарольд Мекміллен, який прибув сюди з потрійною ціллю: відвідати місце народження своєї матері, містечко Спенсер в Індіяні, приймати почесні докторати прав у університетах Ді По в Ґринкесл в Індіяні та в Джан-Гопкінс університеті в Балтиморі, Мериленд, і, найважливіше, перевести вичерпні розмови з президентом Айзенгавером. Англійський прем'єр прилетів із тригодинним опізненням, бо літак, що ним летів, мав труднощі з мотором, мусів приземлитись в Ірляндії і прем'єр пересівся на іншу машину. Його привитав державний секретар Дж. Д. Доллес, який залишився був на летовищі після того, як взяв був участь в офіційному пращанні західньо-німецького президента д-ра Теодора Гойсса. Гойсс, після триденних офіційних відвідин у Вашингтоні, виїхав на оглядини З'єдинених Держав. У товаристві англійського прем'єра нема урядовців з міністерств закордонних та фінансових справ, проте — за одностайним твердженням часописних коментаторів — його розмови з президентом Айзенгавером матимуть велике значення, як устійнення спільної лінії ЗДА й Англії у відношенні до цілої низки найактуальніших міжнародних проблем.

В першу чергу це стосується — нового режиму де Голя у Франції і північно-африканської проблеми (Альжиру, Тунісії і Марокко), — справи нової конференції „на вершинах" останньої ноти Хрущова з пропозицією значно збільшити совєтсько-американську торгівлю, справи совєтської економічної офензиви на терені Азії, Африки і в південній Америці, врешті справ, зв'язаних з тереном Об'єднаних Націй, головно тієї сліпої вулиці, в яку зайшли переговори з Совєтами про можливості міжнародного роззброєння. В минулу суботу прем'єр Мекміллен мав довшу нараду з західньо-німецьким міністром закордонних справ Гайнріхом фон Брентано, який приїхав був до ЗДА в почоті президента Гойсса і залишився був ще у Вашингтоні. Він відлетів до Німеччини в неділю 8 ц.м. В неділю, під час університетських урочистостей закінчення шкільного року, коли в університеті Ді По в Ґринкесл в Індіяні, надано Мекміленові почесний докторат права, він виголосив промову про конечність оперти економіку світу на принципі взаємної залежности та про обов'язок ЗДА і Англії вести провід у тій економічній організації світу. Передбачено наради між прем'єром Мекмілленом і президентом Айзенгавером від понеділка 9 червня до середи 11-го ц.м.

Число безробітних в травні зменшилося на 216,000

Вашингтон. — Департаменти праці і торгівлі повідомили, що число безробітних в травні цього року зменшилося на 216,000 і становило 4,904,000; число затруднених в тому часі збільшилося на 1,154,000 в порівнянні з квітнем цього року, і становило 64,061,000. Це збільшення числа затруднених сталося тому, що є більше затруднених працівників у фермерстві і в будівельному промислі. Збільшення числа затруднених в травні цього року є більше в порівнянні з травнем в попередніх роках, що свідчить про те, що економіка країни поліпшується. Департамент праці інформує, що число затруднених збільшується і після 16-травня, бо його дані відносяться до місяця від 16-го квітня до 15-го травня. Та все ж таки ще і в половині травня було 4,904,000 безробітних, що становить 7.2% всіх цивільних робітників (в квітні цей відсоток виносив 7.5).

Джан МекКон найменований на голову Комісії Атомової Енерґії

Вашингтон. — Президент Айзенгавер 6-го червня найменував на місце адмірала Луїса Л. Стравса в Комісії Атомової Енерґії бизнесмена з Лос Анджелесу Джана А. МекКона, який давніше був підсекретарем летунства. У повідомленні з Білого Дому не сказано, що МекКон буде головою комісії, яке то становище займав Стравс. Президент має назначити голову аж тоді, коли Сенат затвердить номінацію Кона. Але члени Спільної Конґресової Комісії Атомової Енерґії заявляють, що вони ще перед номінацією були повідомлені про те, що МекКон має стати головою Комісії Атомової Енерґії. Демократичні сенатори з резервою відносяться до особи МекКона, але в загальному є повна надія, що Сенат його затвердить. Стравс залишає своє становище 30-го червня. Сенатор Клінтон П. Андерсон, найбільший ворог Стравса, заявив, що ця номінація „не є зла". Сенатор Алберт Ґор сказав, що він не відноситься неприхильно до МекКона.

1,000 ОСІБ МАНІФЕСТУВАЛО НА ОСЕЛІ СУМА В 25-РІЧЧЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

Еленвіл, Н.Й. — Тисяча осіб, які приїхали з багатьох міст і стейтів країни, маніфестували минулої неділі, 8-го червня, на оселі СУМА в 25-річчя великої голодової облоги України червоною Москвою. Головним промовцем на маніфестації-протесті був Ярослав Стецько, голова Центрального Комітету Антибольшевицького Бльоку Народів. Маніфестація, зорганізована окремим Громадським Комітетом метрополітальної округи Ню Йорку, почалась вже в суботу панахидами за замучених зорганізованим Москвою голодом шістьох мільйонів українських жертв. В неділю перед полуднем були відправлені Богослуження в намірені українського народу. Після Богослужень почалась маніфестація, якою проводив д-р М. Чировський, заступник голови Центральної Управи Організації Оборони Чотирьох Свобід України. В Почесній Президії були представники центральних організацій, в якій Український Народний Союз репрезентував головний касир Роман Слободян, а Український Конґресовий Комітет його віцепрезидент і новообраний заступник гол. предсідника УН-Союзу Йосип Лисоґір. Про голод в історичній перспективі говорив голова Центрального Комітету АБН Ярослав Стецько, а про саму голодову облогу України Москвою та її причини і цілі промовляв голова Голов. Управи ООЧСУ проф. Іван Вовчук. Від імені УККА промовляв Йосип Лисоґір. Із своїми заввагами на московську голодову облогу України виступали представники болгарів і білорусів. На закінчення відчитано ряд привітань від високих державних достойників і законодавців та схвалено одноушно відповідні резолюції. Після офіційяльної частини відбулась відповідна мистецька програма. Цією маніфестацією на оселі СУМА започатковано ряд подібних протестаційних імпрез, що їх плянують американсько-українські громади в 25-річчя Великого Голоду в Україні.

Греція скаржить Туреччину до Ради НАТО

Атени. — Грецький уряд зажадав скликання надзвичайного засідання постійної політичної Ради Організації Північно-атлянтійського пакту, що охоплює 15 західніх держав вільного світу, — щоб розглянути грізну ситуацію, яка настала у зв'язку з протигрецькими заворушеннями, що їх повели турки на острові Кипр. Водночас грецький уряд відкликав поворот до Анкари свого амбасадора, який саме тоді перебував в Атенах. Грецький уряд скидає вину за масові зорганізовані демонстрації кипрських турків проти кипрських греків — на Туреччину, яка — за твердженням Греції — свідомо спричинила ті заворушення, щоб шантажувати ними Англію напередодні проголошення нового англійського пляну розв'язки кипрської проблеми. У цих заворушеннях згинуло двох греків і кількадесять було поранених. На Кипрі живе 400.000 греків і 100.000 турків. Греки хочуть права самовизначення, плебісциту і прилучення до Греції, проти чого найрішучіше виступає Туреччина, домагаючись поділу Кипру на грецьку й турецьку частини. Англійський губернатор Кипру Гю Фут перевів наради з турецьким генеральним консулем. Демонстрації турків проти греків відбулись наприкінці минулого тижня в Нікозії, Лярнака, Фамаґусті й інших кипрських містах. Англійське військо всюди завело спокій і патролює по вулицях.

В Португалії обрано нового президента

Лісбона. — В неділю 8-го червня ц. р. вибрали в Португалії нового президента на наступних сім років. Став ним кандидат теперішнього уряду, контр-адмірал Амеріко Томас. За дотеперішнім підрахунком, він дістав на терені европейської Португалії 207,830 голосів, проти 48,743, що впали на контркандидата, генерала летунства Гумберта да Сільва Дельґадо. Ці цифри дуже неповні, дармащо не подано, скільки осіб в Португалії мало право голосування на 9 мільйонів тамошніх мешканців, не рахуючи португальських заморських посілостей. У столиці краю, Лісбоні, 73,800 осіб голосували за адмірала Томаса, а 48,743 за генерала Дельґадо. Політичне значення цих виборів у тому, що вперше за останніх 30 років виявилась назверх сильна опозиція проти режиму прем'єра Антонія Салязара, який від 1928 року безперервно є португальським прем'єром, насправді з диктаторськими прероґативами.

В Альжирі посилилась війна

Альжир. — У відповідь на примирливі заклики французького прем'єра де Голя до повстанців, що їх проте він не підтримав ніякими іншими концесіями для самостійницького руху мусульман, як тільки заповіддю зрівняння в правах мусульман і французів в Альжирі, альжирські самостійники повели цілу низку нових партизанських випадів і терористичних атак. Наприкінці минулого тижня група партизан заатакувала в мин. суботу поліційну станицю в Бон, де де Голь два дні раніше виголосив був велику промову. Протягом сорок хвилин ішов скорострільний двобій. Щойно військо при помочі гелікоптерів витиснуло партизанів. В Альжирі застрелено одного мусульманського купця, в Сіді бель Аббес проколено ножами на смерть трьох арабів. Непримирні націоналісти з Альжирського Фронту Національного Визволення, мабуть, стараються актами терору протидіяти цій примирливішій французько-альжирській атмосфері, яка настала була під час останньої кризи уряду у Франції. Жертвами терору падуть араби, які виявляли згідливість.

В АМЕРИЦІ

● **Безробітний** 25-річний кімнатний маляр Едвард Бамберґер із Фріпорту, Лонґ Айленд, Н. Й., задумав грабунком роздобути трохи грошей і напав на мешкання 65-річної Мері МекНеллі, яка побачивши револьвер в руші Бамберґера, крикнула: „Не кажіть мені, що не смію кричати!" — і кричала на всю губу. Бамберґер настрашився і втік, а кілька мінут пізніше повідомив сторожа біля школи про свій задуманий вчинок і просив його подивитися, чи пані МекНеллі не зомліла зі страху. Поліція його заарештувала, він мав при собі дитячу пістолю. Невідомо, як покарає суд того м'якого серця бандита.

● **Жінка демократичного сенатора** з Ореґону пані Марія Нюберґер заявила, що не бачить нічого злого в тому, що вона фотографувалася в купелевому строї для реклями пляжі в тому стейті. Минулого року продано у ЗДА 12 мільйонів жіночих купелевих костюмів, казала пані Нюберґер, — чому ж дружина сенатора не мала б права бути в купелевому строї, коли ж це ще робиться для добра стейту. Вона навела думку англійського короля: „Злим є той, хто про зло думає"!

● **5-го червня 8 молодих негрів, в тому 6 студентів каледжу,** пішли купатися в те місце в Ст. Петерсбурґу на Флориді, яке зарезервоване тільки для білих. Після того керівник пляжі наказав закрити ту пляжу аж до дальшого зарядження. Негри хотіли по раз перший скористати з зарядження Найвищого Суду з минулого року, яке скасувало сеґреґацію на пляжах. Міська Рада має вирішити, чи ця пляжа буде тільки для білих, чи для білих і чорних. Існує й така можливість, що керування пляжею обійме приватна особа, яка замкне її для чорних.

● **В Клібурні, Тексас,** поліція заарештувала 43-річного робітника Ґрейді Інґрама за його злочинну поведінку з своєю жінкою. Бувши в п'яному стані Інґрам прийшовши п'яним додому, бив свою 40-річну жінку Джозефіну, відкусив їй палець, зірвав із руки годинник і кинув на землю, розбив всю столову й кухонну посуду та розбив стінне дзеркало. Поліція, закликана сусідами, перевела пияка до тюрми, де він очуняв, і буде відповідати за всі „п'яні осяги" в суді.

СТВОРЕНО ІНІЦІЯТИВНИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 40-РІЧЧЯ ЛИСТОПАДОВОГО ЗРИВУ

Филаделфія. — Минулої суботи, 7-го червня, тут створено Ініціятивний Комітет, що має повести в американсько-українських громадах підготову для відповідного відзначення 40-річчя Листопадового Зриву. Комітет створено на нарадах, що були скликані Головною Управою Об'єднаних бувших Вояків Українців в Америці (ОбВУА), та в яких взяли участь представники 13 центральних організацій: ОбВУА, Українського Народного Союзу, „Провидіння", „Народної Помочі", Наукового Товариства ім. Шевченка, Союзу Українок Америки, Братства УСС, Братства б. Вояків Першої Української Дивізії, Об'єднання бувших Вояків УПА, Пласту, „Самопомочі", Т-ва Українських Інженерів та ОДУМ. Нарадами проводив від імені ОбВУА дир. Іван Поритко і в їх результаті створено Ініціятивний Комітет (Ів. Поритко, інж. Ів. Скіра, Вол. Масюк, Степан Гула і Ю. Криволом), що має порозумітись з Українським Конґресовим Комітетом для скликання дальших нарад і створення Ділового Комітету, який зайнявся б підготовою та переведенням відповідних відзначень 40-річчя Листопадового Зриву. Під час нарад підкреслювано, що таке відзначення Листопадового Зриву дуже на часі не тільки з уваги на 40-річчя, але й на політичну ситуацію і потреби, бо поляки, хоч самі впали жертвою німецького і московського імперіялізмів, ще й досі не зреклися своїх власних імперіялістичних амбіцій та претенсій на Західні Українські Землі. Комітет також плянує опублікувати з нагоди 40-річчя Листопадового Зриву відповідну книжку англійською мовою.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Міністер праці Канади Михайло Стар виїхав до Женеви,** де репрезентуватиме Канаду на міжнародній конференції праці і виголосить доповідь під час одної із сесій конференції. При цій нагоді мін. Стар відвідає деякі із країн Західньої Европи, зупиниться в Лондоні, Парижі, Бонні та Мюнхені і відбуде там теж зустрічі з представниками організованих українських осередків.

● **Дев'ятий Крайовий З'їзд Спілки Української Молоді в Канаді** відбувся дня 17 травня ц. р., в домі „Просвіти" в Торонті. У з'їзді взяло участь 35 делеґатів від 14 Осередків СУМ і понад 25 гостей. Головою Крайового Комітету обрано В. Кушмелина, секретарем П. Бабяка, головою Виховної Ради ред. Б. Стебельського, головою Контрольної Комісії д-ра. М. Кушпету і головою Товариського Суду мґр. В. Кліша.

● **У зв'язку з відкриттям генерального консуляту Чехословацької Республіки в Києві,** наприкінці квітня побував у Києві надзвичайний і уповноважений посол Чехословацької Республ. в СССР Я. Вошяглик. В Українській СССР, що її совєтські можновладці намагаються називати „незалежною" і „суверенною державою", ніяких чужоземних амбасад і посольств досі немає, а тільки консуляти.

● **Лінел Ґоґ, автор репортажу про українку Ніну Парапюк** і її втечу з совєтського корабля „Грузія", одержав за цей репортаж нагороду в сумі 500 фунтів. Л. Ґоґ є репортером австралійської газети „Геральд" (Мелборн) і його репортаж про Ніну Парапюк, визнано найкращим австралійським репортажем 1957 року.

● **Ігор Василь Ґаук,** син Василя і Марії Ґауків з Принс Алберт в Канаді, закінчив медичні студії на Манітобському Університеті й одержав на конвокаційній церемонії дня 29-го травня ц. р. ступінь доктора медицини і ступінь бакалявра з цій дисципліни. Після відбуття практики в одному із шпиталів в Елмонтоні він виїде в подорож до Европи і потому, після повороту до Канади, буде спеціялізуватися в дитячих недугах.

● **Відкриття виставки праць В. Ф. Мироненка,** відомого підсовєтського графіка, відбулося дня 15 травня ц. р., в Державному Мистецькому Музеї Білоруської ССР в Мінську. Влаштована ця виставка заходами спілок художників України і Білорусії і дає вона перегляд 20-річного творчого шляху мистця. Ранній період його творчости був репрезентований кольоровими автолітографіями. Всіх праць виставлено 150.

У СВІТІ

● **Австрійці** арештували чеську подружню пару Йосифа Горчіка з дружиною і їх приятеля Ярослава Видру, які втекли літаком з Чехословаччини на австрійську територію, стероризувавши комуно-чеського пілота — пістолею без куль. Австрійська прокуратура оскаржила тих чехів за „насильство з погрозами". Більшість австрійських часописів з обуренням осудила цю поведінку уряду, суперечну з дотеперішнім пошануванням міжнародного права про політичний азиль. Закордонні коментатори вбачають у цьому бажання австрійського уряду приподобатись Москві, куди в липні ц. р. їде канцлер Юліюс Рааб — просити большевиків, щоб вони знизили суму $150 мільйонів, що їх Австрія зобов'язалась заплатити, як ціну за закінчення совєтської окупації.

● **Генеральним Адміністратором Ордену ОО. Капуцинів** обрано на зібранні 119 членів Капітули цього Ордену у Римі, 66-річного американця, о. Клемента з Мілвокі, Віск. Його світське прізвище — Вільям Нойбавер. Цей Орден нараховує тепер у цілому світі 15,321 монаха. Орден має 1,210 монастирів і храмів. В його семінарах студіює тепер 7,970 вихованців, 1,190 капуцинів є місіонарами по всьому світу. Капуцинські місії втримують 1,874 шкіл, 68 шпиталів, 157 сиротинців, 18 таборів прокажених та затруднюють 18 власних друкарень.

● **Совєтського маршала Александра Васілевського, який був** колись військовим міністром СССР та першим віце-міністром за міністрування маршала Георгія Жукова, скинули в минулому році з того становища і не подали цього до публічного відома. Підсовєтські громадяни дізналися про це щойно з передач американських радіостацій, надаваних до Сов. Союзу. Коротеньку згадку про його димісію зазначено в совєтському „Політичному Словнику".

● **У лондонському порті** на заякорених там кораблях зіпсувалось коло 30,000 тони харчів внаслідку 4-тижневого дикого страйку 16,000 англійських портових робітників. Постачання мешканців Лондону м'ясом зменшилось на половину, а в цілій Англії значно підскочили ціни на всі харчі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ДЕ ГОЛЬ В АЛЬЖИРІ

Коли подорож нового французького прем'єра, генерала Шарля де Голя, до Альжиру зараз у четвертому дні його формального урядування викликала була великі сподівання, то його промова, виголошена перед 100,000 масою маніфестантів на майдані перед будинком генерального резидента Франції в Альжирі, викликала в західній пресі дуже критичні завваги. Бо хоч у тій своїй промові генерал де Голь залишився вірний прикметному йому звичаєві — орудувати недосказами, отже, поруч із різними неясностями залишив відкриті двері і для коректури заповіджених реформ, проте він не сказав абсолютно нічого, що могло б віщувати швидку, позитивну і конструктивну розв'язку проблеми Альжиру по лінії згоди з тамошнім визвольницьким рухом 9-ох мільйонів мусульман.

Правда, закордонні кореспонденти в Альжирі твердять, що з отих 9-ох мільйонів автохтонного мусульманського населення тільки 5 відсотків активно сприяє революційно-підпільній організації Альжирського Фронту Національного Визволення, яка від близько 4ох років веде збройну війну проти французів, — тільки 5 відсотків активно підтримує французьку адміністрацію, а решта — пасивна, яка терпить з приводу колоніяльної політики Франції і терору з обох сторін. Однак, усі, за винятком тільки засліплених французьких колоністів в Альжирі та їх однодумців у Франції, признають, що маси автохтонних мусульман — це природне заплілля і потенціяльне джерело щораз нових активних борців по стороні арабського націоналізму, а не французького імперіяльного месіянізму. Час діє у користь альжирського самостійництва, а не асиміляції. І тому правильно висловився один із речників названого альжирського визвольницького руху, що де Голь „спізнився на 25 років" з своєю теорією про „10 мільйонів французів в Альжирі". Ми, українці, які пережили на собі московський експеримент із творенням „єдінорусского народу", пережили експеримент з „30 мільйоновою польською нацією" і тепер переживають експеримент в СССР з перетоплюванням 200 мільйонів невільників в „одну совєтську націю", — знаємо найкраще ціну теорії про „10 мільйонову націю французів", з яких насправді тільки 1 мільйон є французами, а 9 мільйонів ни ми не хочуть бути.

Генерал де Голь не вжив у своїй промові слова „інтеграція", як його дуже виразно вживають французькі непримирні колоніялісти в роді Жака Сустеля, що кричать „Альжир є французький". Але він не сказав теж нічого, що вказувало б на те, що він допускає розв'язку проблеми Альжиру по лінії північно-африканської федерації Тунісії-Марокко-Альжиру, пов'язаної з Францією такими вузлами, як, напр., Індія пов'язана з Британським Коммонвелтом. Саме таких федералістичних симпатій сподівались від де Голя перед його виїздом з Парижу до Альжиру. Вказувало на це включення до його уряду кількох ліберальних діячів такого формату, як кол. прем'єри Пфлімлен, Молле й Піне, брак в його уряді репрезентантів типу Сустеля, примирливі листи де Голя до марокканського короля і туніського президента. Було згори відомо, що розв'язка проблеми Альжиру і закінчення тамошньої 4-річної війни можливі тільки тоді, коли де Голь приборкає власних земляків з правого реакційно-націоналістичного крила. Його перший публічний виступ в Альжирі не подав ніяких познак, що він старається приборкати їх. Навпаки, той виступ заманіфестував впливи екрайньої правої верстви французьких альжирців на де Голя.

Відсіль і розчарування в ліберальній західній пресі, особливо в пресі американській, яка думає волелюбними категоріями та водночас розуміє державний інтерес ЗДА — мати по своєму боці арабський світ. Але в інтересі ЗДА і всього вільного світу є також сильна Франція. І тому помилки і невдачі генерала де Голя в Альжирі є ударами і по самій Франції і по вільному світі: без мирного закінчення війни в Альжирі не можлива санація фінансів Франції, не можливий поворот французьких дивізій з північної Африки на европейський континент, не можливе тривке включення цілої північної Африки в політично-оборонну систему вільного світу. А тим часом — обіцянка де Голя, що всі мусульмани дістануть рівне право виборче — це неповажна концесія. Бо як узагалі можливо переводити вибори на території війни і революції, і яким авторитетом будуть втішатися вибрані посли, якщо їх не признаватиме та альжирська націоналістична організація, яка репрезентує альжирців в очах Тунісії, Марокко та всього арабського світу?!

Може наступні кроки де Голя в цій справі будуть ліберальніші і реальніші. Тому терпеливість каже — виждати. Покищо той його перший крок був невдалий, бо став водою на млин всіх екстремізмів: французького, альжирського і комуністичного.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ...

ВІДОМІ ТІЛЬКИ БОГОВІ

В середу 28 травня ц. р. прапори на публічних будинках столиці опустились на пів машта. Це знак народної жалоби по померлому. Тільки тепер — це не славна людина з відомим іменем, з урядом державного мужа, що по ньому жалоба: його ім'я, вік, народження і смерть, релігія і раса невідомі нікому з живучих. Але те, що відоме, поставило його сьогодні на найвищий п'єдестал почести; воно каже тільки: він американець, він згинув, як американський вояк на полі бою. Те все ... і ще тільки, що згинув у другій Світовій війні один, а в Корейській війні — другий. Бо є їх двох. А коли ляжуть на остаточний спочинок, буде їх усіх трьох. В дні 11 листопада 1921 року перший Невідомий Вояк, жертва першої світової Війни, був з такою ж почестю похований на славному Арлінгтонському цвинтарі в Вірджінії, на краю Вашингтону.

Від попереднього дня дві важкі бронзові труни стояли на покладі воєнного корабля „Бленди" у пристані біля Морської Гарматньої Фабрики у Вашингтоні. Привезли їх туди з-за океанів: одного з поля битви десь у Кореї, другого з побоєвища в Европі, Африці або на Пацифіку, де бились американці в другій світовій Війні. Спершу було їх трьох, по одному з кожного з цих „театрів війни": тепер два з них, невідомо котрі, спочивають на дні океану ... Далеко на морі, учасник другої світової війни і носій Конгресової Медалі Чести положив був без вибору вінок на одній із трьох домовин і так вибрав того, що сьогодні символізує усіх невідомих вояків тієї війни.

Раннім ранком залого корабля „Бленди" в повному строю, довгими білими рядами виструнчилась на покладі. Оркестра заграла гимн „Ближче до Тебе, Боже . . .", барабани загуділи, а потім 21 гарматний стріл віддав салют, коли дві труни, вкриті національними прапорами й несені почесними відділами всіх формацій війська, вступили на сушу, на батьківську землю.

Суворий похід спрямувався на Капітольський горбок, до будівлі Конгресу. У великій ротонді Капітолю чекали героїв віце-президент Ніксон та спікер Палати Репрезентантів Рейбирн на чолі членів Конгресу й інших найвищих урядників. Коли трумни поставлено на двох катафалках під височенною копулою ротонди, Ніксон і Рейбирн зложили перші вінки невідомим воякам, за ними декан дипломатичного корпусу, амбасадор Нікараґви д-р Севілля-Сакаса і другі.

Велика ротонда, що звичайно так лунає відгомоном сотні голосів, залягла дивною тишиною, дармащо струм відвідувачів проходив невпинно, числом біля тисячі на годину.

На обох крилах Капітолю йшли далі праці Сенату і Палати Репрезентантів, велись палкі дискусії, говорились промови. Біля заль нарад і конгресових бюр рух і гамір був, як завжди. Але втихало і губилось у марморних коридорах чим ближче було до осередньої ротонди. Туди не доходив гамір життя: там царила мовчанка в пошану смерти.

Із двох катафалків був один той, на якому у цій же ротонді спочивало колись тіло вбитого президента Линколна. Невідомий Вояк другої Світової війни, який мав тут певне право старшинства, лежав на Линколновому катафалку перший: але на другий день катафалки замінено так, щоб і Невідомий з Кореї міг лежати там, де колись лежав Линколн.

В годину після полудня в п'ятницю, в День Поминок, почався великий похід, останній марш Невідомих. Капітол Плаза, велика площа перед східнім фронтом Капітолю, вкрилась маршовими колонами усіх родів зброї, Національної гвардії, ветеранів, леґіонів, жіночих допоміжних формацій та військових оркестр. Коли дві домовини з'явились на горі парадних сходів у виході з ротонди, музика заграла „на струнко" і заблистіли багнети на рушницях почесних відділів. Священики трьох віровизнань проводили носильникам домовин до двох гармат, до яких були запряжені по шість сивих коней. На ці гармати покладено труни. В тому моменті гармати, поставлені під монументом Вашингтона, загуділи першим стрілом; далі, у відступі одної хвилини, понад містом лунали глухі гарматні стріли так довго, як довго йшов похід містом.

На горбах, що розкинулись на Вірджінському боці понад Потомаком, домінуючи над краєвидом, стоїть славний Арлінгтонський цвинтар. Від 1921 року, коли там покладено першого Невідомого вояка, він став американською „Вестмінстер Еббі", пантеоном, де хоронять заслужених для нації. Там 97 тисяч вояків лежать під малими камінними знаками. Там теж, окружений амфітеатральною колонадою, стоїть саркофаг Невідомого Вояка. У його стіп тепер два другі гроби, для нових Невідомих ... Чи останніх?

Поволі, 120 кроків на мінуту, посувався довжелезний похід через місто в напрямі Арлінгтонського цвинтаря. Над ним найновішого типу літаки, двадцять джетів, за ними ловецькі літаки та бомбовики, складали салют крил.

На цвинтарі президент Айзенгавер очікував вже походу. З ним головний суддя Найвищого суду Воррен, а опісля й Ніксон. За ними військові і цивільні достойники та гості, а далі кругом — товпи учасників походу. Усього біля 150 тисяч учасників та глядачів нараховано того дня, не вчисляючи тих усіх, що попередніх днів складали поклін Невідомим в ротонді Капітолю.

На тлі амфітеатру на кладовищі священики трьох віровизнань читають останні молитви і дві хвилини мовчанки залягає кругом. Президент декорує обі домовини Конґресовою Медалею Чести — найвищою відзнакою за хоробрість. Потім ще раз останній гарматній салют із 21 стрілів, три сальви з рушниць і сумнозвучне „на спочинь" військової трубки.

Скінчився останній марш Невідомих: марш до дому. Розійшлись офіційні достойники й учасники похорону. Ще пізно ввечір прощали дві домовини громадяни. Потім брами кладовища замкнулися. Вночі обі домовини опущено в гроби й прикрито марморними плитами. А вічна почесна варта живих вояків продовжала свої вимірені кроки над побільшеною могилою, що тепер зветься — Могилою Невідомих.

ПРОПАҐАНДИВНІ ПЛЯНИ І СЛОВНИКОВА ДІЙСНІСТЬ

На протязі минулого року, мабуть, чи не в зв'язку із готуванням до „святкувань" з приводу 40-річчя „жовтневої революції", друковані українською і російською мовами підсовєтські газети розписувались широко про „сорокрічні" підсумки і досягнення в усіх буцімто ділянках життя, обіцюючи безвідкличне здійснення негайно ж, ще протягом 1957 року — цілої низки плянів і починів. Гамірно стало з цього ж приводу і в такій, здавалося б неважливій ділянці, як видання словників, що в кожній справді незалежній і суверенній державі не викликає ніяких питань, ні проблем: словники в державних народів виходять в кожній галузі знання, бо ж вони є основою не тільки літературної мови, але й цілого ряду наукових дисциплін.

Присвячено тоді ж чимало місця не тільки справі видання нових словників в Українській ССР, але й навіть великої 20-томової першої радянської енциклопедії (за сорок років совєтського поневолення совєтські самодержці в Україні не дозволили видати ні однієї такої хоч би одно-томової енциклопедії, в той час, як українці під Польщею і тепер на еміґрації видали власними приватними засобами аж дві — одну 3-томову Загальну і востаннє доводять до кінця видання 8-томової Енциклопедії Українознавства). Водночас із цим підсовєтська преса (м. ін. теж і „Літературна Газета" з 14 червня 1957 р.) з захопленням сповістила про нове „досягнення" Академії Наук УССР, а саме про пляноване — фототипічне видання, чи насправді перевидання словника української мови Бориса Грінченка, виданого ще в . . . 1907-1909 роках. У звідомленнях про видавничу діяльність цієї ж Академії Наук УССР, друкованих в підсовєтській пресі і передрукованих похапцем „проґресивними" газетами в ЗДА і в Канаді в липні мин. року, сповіщалося, що: „Видавництво (Академії Наук УССР — О. Р.) працює над підготовою до випуску в світ ряду словників. Вийшов у світ „Словник лінгвістичних термінів"; ...в середині року буде виданий другий том „Українсько-російського словника" обсягом близько 120 арк.; Інститут мовознавства АН УССР готує третій том цього словника. У 1957 р. вийде перший том „Польсько-українського словника", підготовлений працівниками Інституту суспільних наук УССР. Це видання є новим вкладом у справу зміцнення дружби радянського і польського народів" (див. стаття В. М. Зав'ялова у друкованих українською мовою нюйоркських „проґресивних" „Українських вістях" з 11 липня 1957).

З того часу минуло вже майже рік, відшуміли „сорокрічножовтневі урочистості", а словників, навіть тих, що вже мали вийти минулого року, як не було так і нема. Покутує по полицях крайових і закордонних книгарень єдиний, нікому не потрібний і транскрибований живосилом з російської абетки на українську, „Словник лінгвістичних термінів". Другого тому „Українсько-російського словника", що його перший том появився ще п'ять років тому, далі немає, не зважаючи вже і на голосні заяви обурення підсовєтських українських науковців і письменників, друковані в київських газетах, навіть у київському „Перці". Третій том цього ж словника далі „готується". Ніже згадки теж, ні натяку у підсовєтській пресі про вихід хоч би й фототипічного видання словника Грінченка, що згідно з обіцянкою „Літературної Газети" з 14 червня м. р. мав вийти в . . .першому кварталі 1958 року . . . Коротко кажучи, з усього вийшов „пшик".

Повнотою розкриває і висвітлює словникову дійсність в Українській ССР історія з виданням „Польсько-українського словника", що його перший том мав вийти ще в 1957 році і що його видання мало бути „новим вкладом у справу зміцнення дружби радянського і польського народів". Виявили цю історію двоє львівських науковців у відкритому листі до редакції київської „Літ. Газети" п. н. „Чому не друкується словник?", надрукованому в 38-му числі з 16 травня ц. р.

Ствердивши факт існування „машинопису хорошого . . . польсько-українського словника на 100,000 слів, складеного Львівським відділом мовознавства Інституту суспільних наук Академії Наук УССР", який був не тільки складений, але й відредаґований ще в 1953 році, автори листа розповідають історію, що могла б правити за найпекучішу сатиру на словникову дійсність в Україні, гідну пера Гоголя чи Вишні.

„Тоді ж (в 1953 році — О. Р.) — пишуть вони — словник був переданий Львівським відділом мовознавства у видавництво Академії Наук. Там він пролежав без руху до 1956 року, бо протягом двох років видавництво (Академії Наук Української ССР! — О. Р.) не спромоглося навіть знайти рецензента для цієї роботи. Нарешті цю справу налагодили, і літредактор у 1956 році приступив до редагування І тома словника, видання якого навіть включили у видавничий плян 1957 року, II том мав вийти в 1958 році.

„У 1957 році друкування словника відкладалося з місяця на місяць, а в кінці року видавництво (Академії Наук Української ССР! — О. Р.) коротко і рішуче заявило, що оскільки в друкарні академії Наук немає відповідного (. . . — О. Р.) лінотипу, а київська друкарня академії й без того перевантажена, польсько-український словник друкуватися не буде.

„Знову почалося листування. Після довгих перипетій видавництво АН УССР домовилося з Головвидавом, що львівська друкарня Головвидаву друкуватиме словник, а друкарня АН у Львові друкуватиме роботу Головвидаву.

„Нарешті! — зідхнули працівники відділу мовознавства. Але радість була передвчасна. Раптом виявилося, що машинопис словника поганий. Скликали комісію представників видавництва Академії Наук і Головвидаву. Вона встановила, що машинопис відповідає всім вимогам. Треба лише передрукувати якихось 20 сторінок. Не зважаючи на це рішення, львівська друкарня Головвидаву зажадала передруку не 20, а 119 сторінок. Передрукували 119 сторінок.

„Здавалося б, що на цей раз уже все в порядку, але рівно через місяць, в лютому 1958 року, друкарня Головвидаву повідомила, що в зв'язку з одержанням замовлення на друкування підручників з (. . . — О. Р.) іноземної мови польсько-український словник друкуватися не буде. Отож робота великого колективу, яка тривала довгі роки, продовжує залишатися в рукописі".

Додавати до цього листа, що його підписали Валентина Черняк, старший лябарант катедри української мови Львівського університету, й Іван Деркач, редактор Львівського книжково-журнального видавництва, значить люди цілком таки компетентні, немає потреб. Подачі в ньому факти виявляють не тільки занедбання чи байдужність збоку тих чи інших підсовєтських наукових установ. Пов'язані з фактами впертого невиходу цілого ряду інших „заплянованих" і „готованих" словникових видань і з наявними безупинними русифікаційними тенденціями вони виявляють консеквентну політику Москви, спрямовану на послідовне нищення української мови в її основі. Фактів цих і тенденцій не заперечать сьогодні вже й навіть нові пропаґандні „пляни" такі, як, наприклад, про запроєктування Інститутом мовознавства АН УССР . . . 10-томового тлумачного словника української мови, в справі чого відбулася триднева нарада в першій декаді травня ц. р. і про що знову ж з великими фанфарами сповіщала київська „Літературна Газета" з 13 травня ц. р., на три дні перед вміщенням благального листа Чернякової і Деркача п. н. „Чому не виходить словник". Можна уявити собі, як глузують в Україні з таких „плянувань" і „проєктувань": поривається на десятитомовий тлумачний словник в той час, як не можна видати й одного тому із багатьох заплянованих словників . . .

О. Р.

Вол. Березюк

ЗА КРАЩІ ОСЯГИ ЗБІРКИ НА УНФОНД

Незадовільний вислід збірки на Український Народний Фонд в останніх кількох роках, слушно тривожить всіх думаючих українців, що живуть в Америці.

Безсумнівним фактом є те, що репрезентуючі українців в Америці установи й організації не можуть вести як слід доцільної й успішної праці без фінансових засобів.

Безсумнівним фактом є й те, що праця наших політичних, наукових, виховних і харитативних організацій у вільному світі є потрібна кожному українцеві.

Певним фактом є також і те, що, коли б хтось спитав будь-котрого українця, чи він бажав би бодай посередньо брати участь у великому визвольному змаганні свого народу до волі — то можна сподіватися позитивної відповіді: „так!"

Логічним висновком таких думок мусить бути, що, коли Український Народний Фонд є головною фінасовою базою, до якої кожний українець і кожна українка можуть добровільно докинути свою цеголку, то вплачування Національного Датку на Український Народний Фонд повинно бути справою чести кожного українця.

У всіх людських спільнотах і групах існує завжди якесь мірило, яке вказує, чи дана одиниця заслуговує на честь й пошану. У нас таким мірилом може бути виказка заплачення Національного Датку на УНФ.

Платити податок державі є обов'язком кожного громадянина. Давати добровільний даток на Український Народний Фонд є честю, ба, що більше: привілеєм кожного українця, що живе у вільному світі. Зрікатися такого привілею було б не лише легкодушністю й недбальством, але, передусім, виявом незрілости меншевартних людей.

Моєю ціллю є висловити думки щодо збирання Національного Датку на Український Народний Фонд тих платників — а загалом усіх українських людей — яким лежить на серці якнайбільша успішність — УНФ, тобто зібрання якнайбільшої суми грошей на цілі Українського Конґресового Комітету Америки та уділювання дотацій з Українського Народного Фонду.

Перш за все — бажаємо рішуче централізації збіркових акцій, для яких не потребуємо більш авторитетної установи, як Український Народний Фонд.

Всі паралельні акції, чи індивідуальні окремих установ, вважаємо в деяких середови

(Закінчення на стор. 4-тій)

МОВА УКРАЇНИ

Ще недавно — гнана, ледь жива,
Хуторів каганцювате світло —
Ти тепер мов квітка польова
Над землею радісно розквітла.
Що той вітер і метілі злі!
Не в таку вже встояла негоду
Наша мова —
мова дужої землі,
Наше слово —
слово дужого народу!

Ще недавно — степова трава,
Дзвін бандур,
приглушений степами, —
Нині ти, як поле у жнива,
Багатієш повними снопами,
Бо в Шевченка слові —
міць ріллі,
В Українки слові —
свіжі води.
Наша мова —
мова творчої землі,
Наше слово —
слово творчого народу!

Ще недавно — тільки степова,
Ти тепер з новим життям
у згоді:
Викарбовують нові слова
Наші, нами ставлені заводи;
Слів нових крицеві журавлі
Потрясають баню небозводу . . .
Наша мова —
мова гордої землі,
Наше слово —
слово гордого народу!

Ні, вогню не погасить вогнем,
А дощем не залякати зілля. —
Ми в тобі живем і оживем,
Україно, загнана в підпілля.
Низько косять? —
корінь у землі!
Соки п'ють? —
морів не спити зроду!
Наша мова —
мова вічної землі,
Наше слово —
слово вічного народу!

ЛЕОНІД ПОЛТАВА

Євген Онацький

ШЛЯХОМ НА РОТТЕРДАМ

(До 20-ліття трагічної смерти сл. п. полк. Є. Коновальця)

(12)

„В січні 1936 р. переводжено в Геле. якусь реєстрацію населення. При тому викрито, що на ім'я Полуведька записані дві кімнати, тобто та, де він жив, і та, де жив Павло. Його викликали в поліцію, і він там викрутився, що забув відголоситися. Кімнату треба було ліквідувати. Павла не було де подіти, тому п. Полуведько рішився взяти його до кімнати, де ми жили. Господиню попросив, щоб його не приголошувала поліційно, бо він поживе лише кілька днів. Представив його, як мого знайомого, що є в переїзді, і пояснив це тим, що він хотів би зі мною побалакати і пожити, бо давно не бачились.

„В міжчасі я познайомився з деякими членами української колонії в Геле. Це були прості люди, здебільша повстанці з Кронштадту, національно не дуже міцні, зате прив'язані інстинктовно до своєї землі. Між ними було й кілька втікачів із Соловок. Один звався Юрчинський. Він чомусь недолюблював Полуведька і говорив мені раз, що Полуведько людина непевна, бувший партієць і т. д. Але ж, з другого боку, те саме говорив мені Полуведько про Юрчинського. Серед московської колонії, серед якої було багато аґентів чужих розвідок і таких людей, що знали Совєти, були люди, що остерігали українців і зокрема Полуведька перед Юрчинським і твердили, що Юрчинський — аґент Чека і провокатор. На мене він зробив враження „хитрого малороса". Ніхто з колонії Юрчинського не любив. Найбільше виступав проти Юрчинського бувший начальник повстання в Кронштадті, Петренко, сам малорос і антибольшевик. Юрчинського уважали інтриґаном. Полуведько жив із Юрчинським довший час в одній кімнаті і раз приловив його на тому, що той розпечатував його листи і занотовував собі їх зміст. З того часу відносини між ними були дуже загострені.

„З Павлом жили ми в одній кімнаті яких тижнів два. З часом помітили, що сусіди почали цікавитися Павлом і щось нишком поговорювати про нас усіх. Це був знак, що справу треба було ліквідувати, щоб її не розкрила поліція. В міжчасі ми штурмували Европу листами, щоб відти дали якунебудь відповідь, як поступити з Павлом, коли, куди і як його переправити. Висилали також телеґрами. Вкінці таки діждались відповіді, щоб Павло виїздив на мій документ до Берліну. Грошей не прислали, тому й на те приходилось позичати. Я пішов був на поліцію і взяв виїздну візу, без якої нікого не випускають із Фінляндії. В шведському консуляті дістав переїздну візу. До Берліну написав, щоб Павла зустріли і, на всякий випадок, подав йому точні інформації, як має дістатися до Бюра, коли б його ніхто не зустрічав. Виїхав він десь коло обіду так, щоб навечір бути при граничній контролі. Як стемніє, не легко розпізнати на фотографії, хто то є. На двірець відвіз його Полуведько. Я мусів ховатись, бо без документу, щоб мене хтось не помітив. На дорогу ми купили Павлові трохи німецьких марок і шведських корон.

„Комбінували ми, щоб Павло переходив шведську границю пішки десь на півночі, але ті комбінації відпали, бо раз, що була глибока зима і повно снігу, отже пішки перейти кордон було неможливо, а далі, бракувало нам гроша на окружну дорогу залізницею навколо Ботнійської затоки.

„Під час всього побуту в Фінляндії я діставав реґулярно газети „Вісті" з Києва і „Красную Звєзду" з Москви. Читав я їх разом із Павлом, і деколи мене дивувало, що він представляє факти з совєтського життя інакше і в кращому світлі, як то було написано в газетах. Я звертав йому увагу на те, але ніколи не діставав ясної відповіді. Лише я підмітив, що він із великим одушевленням говорив про індустріялізацію України та про величезні заводи, при чому оперував цифрами ось так собі, від руки. Я звертав йому увагу на те, що, мабуть, Совєтам недоцільно писати зле про себе в пресі. Цей арґумент також на нього не впливав. На тому тлі не раз доходило до суперечок між Павлом і Полуведьком, бо Павло твердив одне, а Полуведько друге, і ніколи не могли погодитися. Розпитував я його про совєтську армію та про Чека, але він ніколи не хотів говорити про те, а вкінці сказав, що він тими справами ніколи не займався. Я не допитувався нічого більше, бо тримався інструкції, даної мені в Берліні, щоб не багато питати, бо то чоловіка може зразити до Організації, і він перестане вірити Проводові. Лише раз він мені сказав, що на СУЗ знають про ОУН, і навпаки, кому треба, той в Організації знає все про СУЗ і від Найденка і від нього ж.

„Часто він згадував про побачення з пп. Андр-им і Гриб-им і твердив, що Андр-ий розуміється на справах і вчувається в положення на СУЗ, натомість п. Гриб-ий — ні. До п. Андр-го він мав якусь симпатію, до п. Гриб-го ставився застережливо.

„Я ствердив також, що Полуведько не долюблював Павла і казав мені раз, що якби був на місці Гриб-го, то був би того чекіста відразу відправив назад, туди, звідки прийшов, бо то чоловік несолідний. Про Найденка висловлювався краще. Казав мені також, що Гриб-ий поставився був до Павла зразу неґативно, натомість Андр-ий позитивно. При деяких балачках з Павлом і Найденком він не був присутній, тому не знає, що обидва понабріхували відпоручникам Організації.

„Сам Павло все дуже уважно перечитував совєтські газети, які я діставав. Раз ми завели були балачку про систему тамошнього правління і контролі. Я спитав його, як то можливо, щоб чоловіка, який там стало живе і виїхав, не помітили, що його нема. Він сказав, що простори великі, не все впорядковане, і все можна викрутитись. Так, напр., викрутився Найденко, що довго жив поза межами Совєтів.

„В міжчасі я також ствердив, що Павло і Полуведько діставали на адресу дівчини Полуведька якісь листи з Берліну. Від кого — я не знав. Що в них було, також не знаю. Отце, раз Полуведько сказав мені, що в Берліні є люди, які краще поінформовані про справу організації на СУЗ, як я, і що ті люди писали ті листи. Павло ті листи зараз же нищив.

„Після одного такого листа Павло став був вигукувати, що це — „безобразіє", що його не беруть до Европи, і що він має відомості, що Гриб-ий ставиться несолідно до справи, та що ми взагалі не вміємо працювати, коли навіть не можемо перетранспортувати чоловіка до Европи і т. п. Сказав мені, що в листі й про мене написано, що я чоловік несолідний, що його остерігають, щоб мені небагато говорив, бо я поїхав до Фінляндії лише для того, щоб його, Павла, перетранспортувати до Европи, але що я в організації не маю ніякого значення і т. п. З того я пізнав, що він комусь у Берліні передає зміст розмов зо мною, і що звідти його інструктують". (Як пізніше виявилось, листувався Павло з Ірténом-Габрусевичем — Є. О.)

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Бофало, Н. Й.

Загальні Збори Філії УККА

18-го травня 1958 р. в залі Українського Дому „Дніпро" відбулися Загальні Збори бофалівського відділу УККА, який на терені Бофало від моменту свого постання став дійсно централею українських товариств і організацій, коли йдеться про виступ української громади як цілости і на внутрішньому і на зовнішньому відтинках. Зборами проводила президія у складі п. Корнило Дзюба — голова, п-і д-р. Богданна Салабан — замісник голови, п. Михайло Депутат і п. проф. Олександер Бережницький — секретарі. Ділову частину Зборів попередила доповідь представника центрального УККА — п. д-ра Вікентія Шандора. В своїй доповіді він з'ясував працю УККА в політичному секторі. Звернув увагу на потребу зорганізування спеціяльного інституту, завданням якого було б розробляти українську політичну проблематику. На вдержання такого, хоч би й невеликого інституту потрібні матеріяльні засоби, і їх українське громадянство повинно створити. Треба підкреслити, що п. д-р Шандор є добрим промовцем, слухачі слухають його з захопленням. Відділ УККА за кваліфікацією д-ра Шандора є одним з найкращих відділів під оглядом пророблеиої праці і під оглядом сплачування національного датку. Великим досягненням в праці відділу було зорганізування українського кутка в бофалівському музеї, чого, на думку доповідача, може позаздрити кожна українська громада.

Зі звітів уступаючої екзекутиви видно, що відділ проробив за останній рік чималу роботу. Відбуто регулярно загальнонаціональні імпрези силами всіх об'єднаних при УККА українських організацій. Ці імпрези, як було підкреслено в дискусії над звітами, були поставлені на відповідному рівні. Українська громада брала участь в минулорічних святкуваннях 125 роковин міста Бофала, брала участь в параді льояльности і там здобула за свою масовість і зорганізованість дві нагороди. Влаштовано бенкет з приводу святкувань 40-річчя української державности, на який запрошено представників американського світу. Влаштовано доповідь в одному з бофалівських каледжів про Україну з висвітленням фільму „Скарби України", влаштовано телевізійну передачу про українське писанкарство і тому подібне. З нагоди всіх національних свят поміщувано відповідні замітки в англомовній пресі. Якщо йдеться про зовнішній відтинок, то всі успіхи треба завдячувати в основному таким членам екзекутиви: п. Володимиру Чопикові, п. д-рові Несторові Процикові, п. Михайлові Лисакові і п-і Неонілі Стецьків, яка вдержувала зв'язки з Інтернаціональним Інститутом та амер. бібліотеками, а особливо з міською публічною бібліотекою, де вже находиться чималий відділ українських книжок і „україніки".

Відмічено спад платности національ. датку, що треба пояснити частинно сучасною економічною кризою, частинно браком відповідного апарату збірщиків. Все ж таки і цьогорічна сума зібрана в Бофало в порівнянні з іншими громадами (коли брати пропорційно) є висока.

Виявом признання за працю для екзекутиви було перевибрання її майже в тому самому складі на дальший діловий рік. Головою вибраний п. Ілля Була, який на цьому становищі працює вже від 1951-го року.

Збори розпочато й закінчено молитвою, що її провів Всч. о. Михайло Кравчук.

Володимир Чопик

Балтімор, Мд.

Доповідь про походження назви „Галич"

Численні українські громадяни Балтімору були 17-го травня в залі „Самопомочі" слухачами цікавої та науково опрацьованої доповіді д-ра Ярослава Хмілевського п. з. „Здогади про походження назви Галич". Свою доповідь виголосив він в рамах Академічних Вечорів, що їх на балтіморському терені започаткував тепер за старокрайовим звичаєм балтіморський відділ ООЧСУ під проводом свого теперішнього голови, Клементія Баб'яка.

Д-р Ярослав Хмілевський, що працює тепер лікарем в одній із стейтових лічниць Мериленду, він у 1928 - 32 роках разом з Левом Чачковським поземельні досліди княжого Галича. Результати своїх дослідів подали Чачковський-Хмілевський у книжці п. з. „Княжий Галич", яка була видана в 1938 р. та містила в собі відомості про всі історичні залишки княжого Галича, з мапами, рисунками та помірами.

Під час дослідів над поземеллям княжого Галича, говорив д-р Я. Хмілевський, ми не займалися спеціяльно походженням назви „Галич", а вдоволялися тим, що назва ця походить правдоподібно від „галки", тобто птиці з роду воронуватих. Для потвердження нашого здогаду був ще уживаний в тих часах маґістратом Галича герб: Чорна галка з розпростертими крилами на срібному (білому) полі.

Походженню назви „Галич" присвячена обширна література в українській і чужих мовах. Є чотири основні здогади щодо походження назви „Галич", а саме: 1) що назва ця — келтійського походження, 2) що вона походить від грецького слова „галс" (сіль), 3) що в'яжеться вона з назвою „Галичина могила" в околиці Галича, та 4) що походить від „галки". Д-р Я. Хмілевський умотивовано відкидає перший і другий здогад, а щодо „Галичиної могили", з якою був зв'язаний обряд вокняження на галицький престіл, то археологічні розкопки не дали ніякого потвердження, що назва „Галич" могла б походити від „Галичиної могили". Доповідача найбільш переконує здогад д-ра Яр. Рудницького, що назва „Галич" походить від „галки". Та д-р Я. Хмілевський іде крок далі і каже, що ця назва може походити ще з часів трипільської культури, яка, як твердять археологічні знахідки, доходила теж до околиць сьогоднішнього Галича. Загальною ж характеристикою доби культури треба вважати тотемізм. Тотеми — звірята, птиці, рослини, з яких первісна людина зв'язує поняття походження і вважає їх своїми предками. Тотеми надають назву племені, а опісля місцевості, яку дане плем'я замешкує, а також рікам, озерам, горам. Зчасом заникає пам'ять походження назви тотему і залишається сама назва. Доповідач приходить до заключення, що одним із таких тотемів була галка, яка надала назву племені і місцевості яку це плем'я замешкувало, тобто Галичеві. А коли д-р Я. Рудницький говорить про дві форми назви „Галич", старшу жіночого роду, та молодшу чоловічу, то насувається думка, що ця старша форма могла бути зв'язана з пануючим матріярхатом початків трипільської культури і була прізвищем праматері млемени „галок" та залишилася по сьогоднішний день у формі назви „Галичина могила".

Доповідь д-ра Яр. Хмілевського викликала пожвавлену дискусію, що затягнулася до пізнього вечора.

Я. Ш.

Денвер, Колорадо

День Героїв

Українсько - Американська Громада в Денвері, Колорадо, Відділ УККА, вже заздалегідь рішила гідно відзначити День Героїв 25-го травня ц. р. На цей день заплановано святочну академію та одногодинну радіопередачу.

Академія була попереджена панахидами в обидвох українських церквах Денверу. Програма академії була старанно підготовлена. Коротку, але змістовну промову виголосив п. А. Крупський. Він зазначив, що цією імпрезою українське громадянство Денверу відзначує пам'ять всіх Українських Героїв, які протягом цілої історії пожертвували своє життя для Батьківщини. Перейшовши до новіших часів, промовець підчеркнув ролю та значення Головного Отамана С. Петлюри, полк. Є. Коновальця та ген. Тараса Чупринки для українського визвольного руху.

Деклямації учениць української гр.-кат. школи Ліди Крупської — „Любіть Україну" та Лесі Чайківської „На День Героїв" викликали у всіх приємне враження. На особливе відзначення заслуговує сценка, якої автором і режисером була пані Мушка Орищин. Сценка, представляла зложення вінків на могилі Героїв. Пані М. Орищин зуміла дати зворушливу сценічну картину. В ній брали участь мішаний хор та гурт шкільних дітей в народніх строях, з яких Любомир Орищин віддеклямував вірш Б. Лепкого „До 359". Сценка викликала глибоке враження в присутніх.

До успіху академії у великій мірі причинився п. Ярослав Нижник, диригент місцевого хору. Треба признати, що він, не дивлячись на перешкоди та власні турботи, ніколи не відмовляє своєї помочі у підготовці національних імпрез. На цій академії під його вмілою управою мішаний хор відспівав „Ой впав стрілець" та „Як ви умирали", а квартет пань, теж під його управою, виконав „Зелений гай" та „Чи чуєш, мій друже". У квартеті брали участь пані С. Дутчакова, Т. Колтунюкова, М. Нижникова та М. Орищин.

Одногодинна радіопередача мала на меті познайомити американського слухача з основними відомостями про Україну. Старанно підготований Управою Укр.-Амер. Громади текст в англійській мові був відчитаний професійним спікером. Щоб не томити слухачів текст відомостей про Україну переплітався українськими піснями та музикою з пластинок, наспіваними українськими мистцями. Радіопередача мала великий успіх, що видно з числа листових та телефонічних відгуків слухачів.

Управа Укр.-Амер. Громади складає щиросердечну подяку всім тим, які допомогли у виконанні цієї імпрези, і тим, які зложили свої пожертви на покриття коштів радіопрограми.

Управа Укр.-Амер. Громади в Денвері, Колорадо.

З КОНЦЕРТОВОЇ ЗАЛІ

Концерт Аристида Вирсти в Ню Йорку

Літературно - Мистецький Клюб у Ню Йорку організував концерт прибулого до Америки п. А. Вирсти. Він дістав музичну освіту у Віденській Музичній Академії у професора Вольфґанґа Шнайдергана та у Віденському університеті. Пізніше продовжував свої музичні студії у Парижі у проф. Габріеля Гуальон. В 1950 р. А. Вирста був солістом смфонічної оркестри у Бразилії, брав участь у музичному фестивалі та ще студіював у Сорбоні, де одержав ступінь доктора музики і де викладає тепер гру на скрипці. Його фахом є методологія скрипкової гри та її наукові дослідження. Він написав два великих томи - трактати про методи вивчення скрипкової гри. Ці наукові праці мають бути видані у Парижі Сорбоною. Як соліст А. Вирста виступає у концертах.

24-го травня відбувся його концерт у залі Джуньйор Гай Скул в Ню Йорку. Програма концерту досить різноманітно складена, на жаль на три чверті з сонат, тобто з речей, які є „ансамблії" і граються по нотах. Сонати мають певну технічну і музичну рівновагу між скрипкою а фортепіяно; в той час, коли речі для сольо (яких у програмі було небаґато) як раз можуть показати віртуозність скрипаля і всі його можливості як соліста. Найбільше враження зробила соната Г. Форе. Вона була виконана змістовно і з належним настроєм; бракувало лише звуку у скрипки, бо А. Вирста має приємний, але трохи слабий звук, якого не вистачало у драматичних моментах сонати. Техніка скрипаля в деяких технічних місцях залишає бажати ліпшого, але у цілому виконання культурне і серйозне.

З двох сучасних українських композиторів подобався О. Жук. Соната І. Вовка хоч має всі компоненти цієї складної форми, але сприймається як якась імпровізація. Форма не читка і розпливається. Неприємно вражає два гармоничних стилі в цій сонаті: вступ і всі моменти, де є українські теми, побудовані чомусь на занадто примітивних гармоніях, коли з'являється власна тема композитора — гармонія змінюється на сучасну. З творів О. Жука ліпша є „Арія", яка має гарний емоційний ризвиток та кольоритну гармонію. Твори С. Якименка гарні. П'єса „Тихий сон" часом має драматичні піднесення, ніби цей „сон" був не цілком „тихий". У цілому концерт зробив добре враження. Публіка тепло вітала соліста А. Вирсту і його добру і досвідчену піяністку пані Юра Слапеліс, яка гарно і тонко виконуючи партію фортепіяна у великій мірі сприяла успіхові концерту. А. Вирста на виклик публіки грав на „біс".

Проф. В. Грудин

Вступайте в члени Українського Народного Союзу

КОНКУРС ОПДЛ

НА МОЛИТВУ, ГИМН І МАРШ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ

Перший фундатор — фірма Е. Думин і Спілка в Торонті

Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, йдучи назустріч вимогам і потребам створення нової текстом і музикою української дитячої пісні, проголошує оцим конкурс на тексти — а) пісні - молитви, б) пісні-гимну, в) пісні-маршу українських дітей.

Умови конкурсу: тексти мають відповідати релігійним і національним виховним ідеалам, а своєю мистецько-поетичною формою та музичномовною простотою сприйманню та розумінню дітей кожного віку. Мусять мати також рефрен.

Реченець конкурсу: 31 серпня 1958 р. Твори надсилати під гаслами, а в окремім коверті подати, крім гасла, справжнє прізвище і адресу автора.

Адреса для надсилання творів:

Association of Ukrainian Writers for Children
49 Laws St., Toronto 9, Ont.
Canada

Склад жюрі буде проголошений окремо.

Нагороди: перша — $75.00, друга $50.00, третя $25.00.

Автори можуть надсилати всі три тексти чи тільки один або два з проголошених.

Нагороджені тексти стають власністю ОПДЛ з правом їх друку. Ненагороджені, але відзначені тексти будуть прийняті до друку за авторським гонораром в журналі для дітей „Веселка" або в іншому виданні під фірмою ОПДЛ.

Конкурс на музику до нагороджених текстів буде проголошений окремо.

ОПДЛ не розпоряджає власними матеріяльними фондами, тому звертається оцим до окремих українських фірм, установ і поодиноких громадян з просьбою — своїми пожертвами фундувати конкурс.

Першим фундатором конкурсу стала відома наша текстильна фірма Е. ДУМИН І СПІЛКА в Торонті при 550-552 Квін Стріт Вест, вплачуючи як першу пожертву на фонд ОПДЛ суму $50.00.

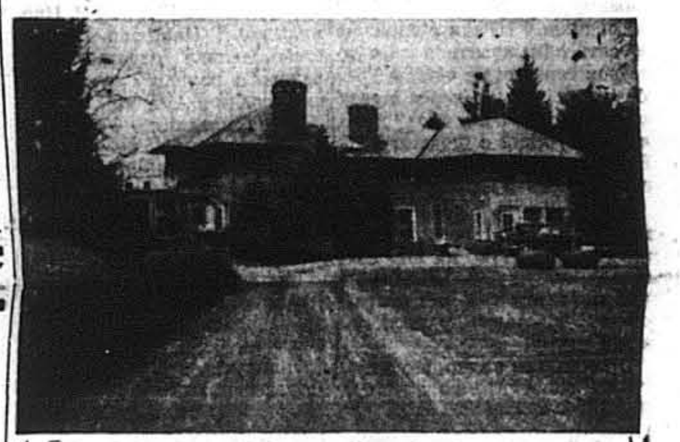
Торонто — Ню Йорк, 15-го травня 1958 р.

Управа Об'єднання Працівників Дитячої Літератури

Увага! ДІТРОЙТ, Миш.! Увага!

БРАТСТВО св. о. МИКОЛАЯ, ВІДДІЛ 175
повідомляє своїх членів, що

МІСЯЧНІ ЗБОРИ
— відбудуться —
в неділю, 15-го червня 1958 р.
о год. 12:30 по полудні,
в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ (4655 Мартин вул., Дітройт, Миш.)
Проситься всіх Членів прибути на час, бо є важливі справи до вирішення.
На цих зборах буде приявний
Головний Предсідник УНСоюзу
п. Д. Галичин
який прийде виголосити промову на Маніфестації, яка почнеться о год. 2-ій по полудні в Форд Авдиторії.
Довгуючих Членів проситься прибути та вирівняти свої залеглості, щоб не наразити себе на суспендування.
Т. Грицай — предс. І. В. Іванчук — секр.

Вже відкрито
30-го ТРАВНЯ 1958 р.
ЛІТНІЙ СЕЗОН НА СОЮЗІВЦІ
на оселі УНСоюзу в горах Кетскил в Кергонксон, Ню Йорк.

ЗНИЖЕНІ ЦІНИ в місяці червні.

Гарні відновлені кімнати. — Знаменита кухня. Купальний басейн.

Відповідні культурні та розвагові імпрези.

З уваги на великий рух в сезоні найкраще зарезервувати місце заздалегідь, виповняючи внизу формуляр (по-англійськи) та пересилаючи його на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION ESTATE
Kerhonkson, N. Y.

....

UKRAINIAN NATIONAL ASS'N ESTATE
Kerhonkson, N. Y. — Telephone: 5641

Name ....
Address ....
Enclosed is reservation deposit $.......... for ...... persons
1. .... 3. ....
2. .... 4. ....
Date of arrival .... Time............
for .... weeks.

Увага! ОСЕЛЯ Увага!
УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО СОЮЗУ
в ГЛЕН СПЕЙ
ПОВІДОМЛЯЄ:
РЕСТАВРАЦІЯ — КІМНАТИ і „КРИНИЦЯ"
вже відкриті для користування ВШ. Гостей.
До 28-го червня ц. р. — обов'язує передсезонова знижка.
В СУБОТУ, 14-го ЧЕРВНЯ
ОФІЦІЙНЕ ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ
і
ВЕЛИКА ЗАБАВА
при звуках ОРКЕСТРИ Б. ГІРНЯКА.
Оркестра Б. ГІРНЯКА приґраватиме до танців КОЖНОЇ СУБОТИ — впродовж цілого сезону.
В СУБОТУ, 5-го ЛИПНЯ
КОНЦЕРТ М. МІНСЬКОГО
ДИТЯЧИЙ ТАБІР
починається 29-го червня і триватиме до 30-го серпня.
За інформаціями звертатися:
UWA Resort Center — Glen Spey, N. Y.
Tel.: Port Jervis 48-108

Український Музичний Інститут у ФИЛАДЕЛФІЇ

НЕДІЛЯ,
15-го червня 1958 р.
ГОД. 3-та ПО ПОЛ. і 7-ма ВЕЧ.
Заля УКРАЇНСЬКОГО КЛЮБУ
(847 Н. Френклін)
XII і XIII РІЧНІ ПОПИСИ учнів
кляс ФОРТЕПІЯНУ і СКРИПКИ
Виступають учні:
Д. КАРАНОВИЧ — Я. МИГАСЮКА —
А. ОГРОДНІК-ЖИЛАВОЇ — Ю. ОРАНСЬКОГО —
Б. ПЕРФЕЦЬКОГО — Р. САВИЦЬКОГО —
О. СІМОВИЧ — Н. СЛОБОДЯН.
Акомпаніямент — Р. ОГРОДНІК
Пояснення програми — Р. САВИЦЬКИЙ
Вступ за програмками або абонаментами.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УСК-у Ню Йорк
в СУБОТУ, 21-го ЧЕРВНЯ 1958 р.
о год. 6-ій вечора
в ДОМІВЦІ УСК-у (12 St. Mark's Pl. в НЮ ЙОРКУ)
ПОРЯДОК НАРАД:
1. Відкриття
2. Вибір Президії, Номінаційної і Статутової Комісій
3. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів
4. Звіт уступаючої Управи
5. Звіт Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами
7. Уділення довір'я уступаючій Управі
8. Поправки до статуту
9. Вибір керівних органів Клюбу
10. Внески і запити
11. Закриття.

На випадок неприявности більшої кількості членів, Збори відбудуться одну годину пізніше, без огляду на кількість членів.

ЗА УПРАВУ УСК-у:
Михайло Гаврилюк, голова — Ярослав Клим, секретар

Пластова Окружна Таборова Комісія
БОСТОН — ГАРТФОРД — НЮ ГЕЙВЕН БРІДЖПОРТ
— уряджує —
ЛІТНІ ПЛАСТОВІ ТАБОРИ
для ДІВЧАТ і ХЛОПЦІВ
НА ОСЕЛІ
„БОБРІВКА" — в North Colebrook, Conn.
в часі
від 29-го ЧЕРВНЯ до 26-го ЛИПНЯ 1958 р.
ОПЛАТА від ОСОБИ — $ 15.00 тижнево.

Батьки, які хотіли б вислати на табір більше дітей, можуть скористати з відповідної знижки.

Кожний учасник табору має привезти зі собою повний пластовий виряд, а юнацтво також полеві ліжка.

В часі від 21-го до 29-го ЧЕРВНЯ 1958 р.
відбудеться на цій Оселі
ТАБІР СТАРШИХ ПЛАСТУНОК із ЗДА.

ДОЇЗД до ОСЕЛІ: В містечку Winstead з дороги ч. 44 звернути на дорогу ч. 183 до North Colebrook, а звідси за вказівкою Ukrainian Youth Camp.

Зголошення учасників табору — до 21-го червня 1958 р. — приймає і дальших інформацій уділяє:
Mykola CHERVINSKY
945 Broad Street — Hartford 6, Conn.

Новина! ШИКАҐО й ОКОЛИЦЯ! Новина!

ПЕРШИЙ РАЗ в ШИКАҐО
виступить з промовою на
ПОПИСІ ТАНКУ
„український амбасадор"
Д-р Олександер САС-ЯВОРСЬКИЙ
в НЕДІЛЮ, 15-го ЧЕРВНЯ 1958 р.
ГОД. 3:00 ПО ПОЛУДНІ
в АВДИТОРІЇ ШКОЛИ ШОПЕНА (ріг Райс і Кампбел вул.)
Дипломи учасникам курсу роздасть дружина п. Сас-Яворського — пані НАТАЛКА.
Обоє Вельмишановні Гості візьмуть участь у
ЮВІЛЕЙНОМУ БЕНКЕТІ
на пошану п. АВРАМЕНКА
того ж дня, 15-го ЧЕРВНЯ 1958 р. — о год. 7:00 веч.
в ресторані КОМО-ІНН, — 546 Норт Мілвокі Евеню.

В програму ПОПИСУ входять:

Промова д-ра САС-ЯВОРСЬКОГО про значення культурної пропаґанди для України; Танки курсантів, почавши від 3-літніх дітей, молоді й старших; Роздача дипломів танцюристам.

Привіти Ювілятові від організацій і окремих осіб будуть проголошені на Ювілейному Бенкеті.

На цей день сподівані є гості й танцюристи навіть з подальших околиць ЗДА й Канади.

Українці! Масовою участю в Пописі і Бенкеті вшануйте того, що посвятив 30 років праці для нашої молоді, та зустрінете д-ра О. Сас-Яворського, що на телевізії здобув так велику славу для України й Америки.

НА ПОПИСІ приграватиме ОРКЕСТРА проф. В. ЧИЖИКА.
— ПОПИС і БЕНКЕТ БУДУТЬ ФІЛЬМОВАНІ. —

Білети на Бенкет вже можна дістати в танцюристів і в їх батьків або по телефону: AR 6-8748; AR 6-9352 і HU 9-4450.

Сам Ювілят ВАСИЛЬ АВРАМЕНКО на честь тих, що його спровадили 30 років тому до Шикаґо, на честь почесних Гостей д-ра Олександра Саса і Наталки Яворських і на честь теперішніх його курсантів та їх родичів, відтанцює — „КИЇВСЬКИЙ ГОПАК".

Проситься все Українське Громадянство прийти масово на Танковий Попис і Ювілейний Бенкет самим і передати другим.

Щиро Вас усіх вітає
Комітет Прихильників Українського Танку Школи Авраменка в Шикаґо

ПОДЯКА

З ВОЛІ ВСЕВИШНЬОГО
відійшов від нас несподівано у вічність
НАШ НАЙДОРОЖЧИЙ МУЖ, БАТЬКО І ДІДУНЬО,
бл. п. о. Володимир СМУЛКА

У безмежному жалю висловлюємо щиросердечну подяку Всеч. Отцям: о. Петрові Леськові, пароxові в Міннеаполісі, о. д-рові Василеві Шереги, пароxові закарпатської церкви в Міннеаполісі, та о. Володимирові Вівчаровському, пароxові в Чісголмі за похоронні відправи та Заупокійні Служби Божі. Зокрема дуже дякуємо о. д-рові Шереги за прегарне прощальне слово в церкві.

Також дякуємо за присутність в похоронних відправах латинським отцям: о. Монс. Й. Шимбінському, о. Фр. Матцу, о. Фр. Раковському, о. І. Джансон, о. А. Мускала, о. І. Гімберт, о. О'Конел, а греко-катол. Отцям о. Онуфрієві Ковальському і о. Л. Фенцикові за участь в похоронних відправах і у відпровадженні Покійного на вічний спочинок.

Складаємо щиру подяку хорові церкви св. Константина в Міннеаполісі під дир. проф. Р. Ставничого, за гарний спів у церкві і на цвинтарі.

Дуже дякуємо Сестрицтву за усі труди, зв'язані з похоронами.

Висловлюємо щиру подяку Рідні, Приятелям та усім Тим, що зложили пожертви на Служби Божі за спокій душі Покійного, та за вінки і квіти на домовину, як також за слова співчуття і розради у нашому тяжкому горю.

Дякуємо Тим, що взяли так численну участь у похоронних відправах і відпровадили Покійного на місце вічного спочинку. Рівнож дякуємо п. проф. Грановському за прощальні слова на цвинтарі від УКК, і п. д-рові Голіянові від української католицької громади Ст. Пол.

Дякуємо похоронному заведенню п. Капали за совісне переведення Похорону.

Най Всевишній сторицею винагородить Усім Їхній труд та добре серце.

В глибокому смутку:
СТЕФАНІЯ — дружина
ОЛЕНА і ЄВГЕН КАРПЯК — донька і зять
РОМАН, ОЛЬГА і РОМЧИК — син, синова і внук

Заходом
2-го ВІДДІЛУ ООЧСУ і ОСЕРЕДКУ СУМА в НЮ ЙОРКУ
— відбудеться —
в ЧЕТВЕР, 12-го ЧЕРВНЯ 1958 р.
в домі ОРГАНІЗАЦІЙ ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ
(350 E. 10th Street в Ню Йорку)
ІНФОРМАЦІЙНА ДОПОВІДЬ
Гостя з Европи ред. „ШЛЯХУ ПЕРЕМОГИ"
В. Леника
на тему:
„ЖИТТЄВІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНЦІВ В НІМЕЧЧИНІ ТА В ІНШИХ КРАЇНАХ ЕВРОПИ".
ПОЧАТОК доповіді — 8:00 год. вечора.

Запрошуємо Громадян, які ще цікавляться долею Українців в Европі, прибути на доповідь!

ЗА КРАЩІ ОСЯГИ ЗБІРКИ НА УНФОНД

(Закінчення зі стор. 2-ої).

щах деморалізуючими і послаблюючими громадську жетрвенність.

Платник УНФ бажає одержати раз, або два рази до року виказ, в якому були б подані імена, чи назви всіх установ і організацій, яким УНФ дає свої дотації. Привілеєм платника повинно бути, щоб він сам, вплачуючи свій даток, розділив вплачувану суму після своєї совісти й переконання. Знаємо, скільки негодувань було внаслідок розподілу УНФ ще в роках, коли УНФ диспонував сумами, що перевищували 100,000 долярів. Ці негодування відпадуть, коли платники розділять вплачуваний даток самі.

Але громадянство повинно знати, як високий бюджет передбачує УНФ на даний рік, щоб уділити всім потрібні допомоги й дотації.

Знаємо, наприклад, що Европейський Центр НТШ в Сарселі потребує від американсько-українського громадянства 1,000 місячно. Знаємо, що Український Вільний Університет у Мюнхені потребує від нас річного доповнення буджету у висоті 15,000 долярів. Аналогічно хочемо знати бюджети всіх інших клієнтів УНФ, яким допомагаємо.

Установи, що дістають допомогу з УНФ, мали б за свій обов'язок вести в пресі пропаганду у власному інтересі, повідомляти про свої завдання й працю. Від цієї пропаганди й розяснювальної роботи залежала б успішність в одержанні сподіваної дотації. Якщо деякі організації мають тут, в Америці, товариства своїх прихильників, як, напр., Український Вільний Університет у Мюнхені, це було б саме працею тих товариств. Товариство Прихильників УНРади рівнож не мусить обмежуватися лиш до збірок серед своїх членів. Треба вести тільки через пресу відповідну кампанію, повідомляти, який є бюджет УНРади, а платники вплатять ці гроші через УНФонд.

Громадянство буде очікувати при кінці року тільки повідомлень УНФ, на яку суму *бюджет ще не виповнений*, щоб підігнати тих, що отягаються, відстають у вплачуванні датку.

З повищого видно, що встановлювання висоти датку, не є суттєве. Основною проблемою є бюджет!

На федеральні й стейтові податки платимо від 15-20% наших річних заробітків. На різні американські цілі платимо від 0.1 до 0.2% нашого річного приходу. Коли б хоч 2 рази так велику суму, яку платимо добровільно на американські цілі, тобто 0.2 до 0.4%, ми вплатили на УНФ, було б уже добре. Коли зважити, що пересічний річний заробіток українських людей виносить мінімум 4,000 долярів, легко обрахувати, що кілька десятків тисяч платників могли б зложити суму, з якою при потребах УНФ і ЗУАДК-ту можна б уже справді дещо зробити. Тому недавно розіґланий „проєкт" п. н. „Мільйон на УНФ" уважаємо за не зовсім реальний та продуманий.

Сподіюся, що мою думку поділяють всі українські професіоналісти, до яких я рівнож, як інженер, працюючий по своїй спеціяльності, належу. Я вплачував досі правильно на УНФ „обов'язкових" 10 долярів тому, що кілька разів по 10 платив завжди на різні інші громадські цілі, поминаючи різні видання і пресу. Наша українська традиція визнає засаду: „Громада по нитці..."

Для українського професіоналіста й інтеліґента остане все ще можливість і потреба жертвування на різні пресові фонди і видання.

УНФ повинен обійняти своєю діяльністю справді всіх українців, а не лиш „10,000 свідомих", після згаданого „Проєкту".

Ніхто, мабуть, не знає, скільки українців є в Америці. Тому перед УНФ, до якого повинні вносити свої датки всі, тобто українці, що гуртуються в УНС, УРС, Провидінню і Народній Помочі, стоїть велике завдання посереднього переліку українських людей в Америці.

Імена платників УНФ треба подавати в спеціяльнім Бюлетені при кінці ділового року і це був би наш статистичний збірник.

Дотеперішня практика подавання звітів спорадично *розсіяних в пресі, минається* з ціллю. Ніхто не має контролі, хто властиво вплатив, а хто ні, бо все дана фіртка до викрутів. Мовляв: „моє ім'я було в газеті". В якій і котрій — годі перевірити.

Проблема УНФ це одна із *найпростіших* і *найлегших* справ, які ждуть своєї реальної і достойної розв'язки. Вона виключно залежить тільки від нашої доброї волі і національної зрілости.

Коли ми її не зумісмо розв'язати якслід, то не можемо мати претенсій ані ніяких ресантиментів до світу, що нас не признав, не визнає і з нами та нашими стремліннями не рахується.

НОВІ ВИДАННЯ

КНИГА ВЕЛИКОЇ ВАРТОСТИ

Перед нами — чепурно видана книжка, що має заголовок — „Симон Петлюра Державний Муж", видання, присвячене тридцятим роковинам смерти Головного Отамана збройних сил Української Народної Республіки, Симона Петлюри.

Як видно із змісту книги, видавці її (Український Національно - Державний Союз — УНДС) і редакційна колеґія (Пп. Наталія Холодна - Лівицька, інж. З. Іванишин і інж. А. Зубенко) поставили собі метою — дати образ борця і героя, якому припало стати на чолі Української Нації в переломовій добі.

Отже — треба із самого початку признати, що Редакційній Колеґії пощастило виконати своє завдання з успіхом, який полягає в тому, що редактори, як видно, відразу відкинули думку використати видання для суто партійних цілей чи уміщення безкритичних панеґіриків. Характеристична особливість книжки те, що в ній нема жадного нині живучого автора. „Слово" було передане людям, які також уже відійшли у вічність, але які були сучасниками Симона Петлюри — і не тільки сучасниками, але й активними учасниками великої української дійсности, найближчими свідками життя і праці С. Петлюри, але які, разом з тим і самі були видатними, заслуженими і незалежними діячами на українській ниві.

І це надає особливо великої вартости, змістовности та інтересу книжці. Во автори — самі по собі творять блискучу ґалерію: тут бачимо видатних діячів ще передреволюційної доби України, а пізніше відповідальних діячів — політиків, міністрів, дипломатів, заслужених діячів на полі української культури, а також представників героїчної Української Армії. А одночасно — це письменники, публіцисти, редактори — блискучі мистці пера. Всі вони — кожний зокрема, бачили Симона Петлюру в різні фази його життя і діяльности, і це власне надає збірникові особливої різноманітности і цікавости.

На зміст книжки склалися статті - спогади про Головного Отамана Збройних Сил УНР таких авторів: Президента УНР Андрія Лівицького, М. Славінського, О. Лотоцького, К. Мацієвича, А. Яковлева, В. Садовського, Модеста Левицького, В. Прокоповича, Іс. Мазепи, В. Біднова, Ф. Щербини, кн. Яна Токаржевського-Карашевича, І. Косенка, В. Королева-Старого, В. Лисянського, Б. Ольхівського, генералів: М. Юнакова, В. Сальського, В. Петрова, В. Сінклера, В. Кущa, полк. О. Доценка.

Книжку видано на гарному папері і прикрашено портретами Головного Отамана та авторів — і місце її в кожній українській бібліотеці.

Зокрема, збірник дуже навчальна лектура для молоді, а — поза тим — незамінима помічна книжка при відзначуванні пам'яти нашого Національного Героя.

А. Красний.

„КОЛИСАНКИ" НІНИ МУДРИК - МРИЦ

(Пісні і малюнки для дітей).

Мистецька книжка для дітей щойно вийшла з друку у Торонто. Це збірка колисанок, кожна з яких має відповідну ілюстрацію та мелодію.

Є багато книжок для дітей і більшість з них має щось від „стандарту", має більш-менш банальний текст і мало оригінальні малюнки. Дитина дуже вражливо відгукається на книжку: одну вона любить, а до іншої — байдужа.

Це не тому ще, що маленький читач так тонко розбирається у стилі малюнків та в тексті. Справа в тім, що автор книжки крім того, що він є гарний літератор або маляр, мусить бути психологом і розуміти можливості сприймання дитини того віку, для якого написано книжку.

П. Ніна Мудрик-Мриц — автор тексту і малюнків і п. З. Приймова — автор мелодій — обидві вірно підійшли до свого завдання.

Ця невеличка книжка, яка має гарну назву „Світанки і сумерки", одразу притягає вашу увагу своїм зовнішнім мистецьким оформленням.

Її змістовні і щирі пісні надруковано „писаним" шрифтом з гарними віньєтками та заставками поміж літерами.

Ілюстрації до кожної пісні оригінально, просто і талановито доповняють текст. Я не знаю пані Ніни Мудрик-Мриц, яка вона є малярка; але її ілюстрації демонструють справжній талант.

Історія малярства і графіки знає приклади, коли маляр зробив собі світове ім'я лише ілюстраціями до книжок. Тут треба згадати геніяльного англійського графіка і маляра Обри Бердслея, який став знаменитим своїми ілюстраціями до „Лізістрати" Аристофана.

Проф. Володимир Грудин

В НЮ ЙОРКУ ЗААРЕШТОВАНО 17 ПРОДАВЦІВ НАРКОТИКІВ

Ню Йорк. — Поліція викрила цілу сітку продавців наркотиків і заарештувала 17 осіб в цьому місті, а одну особу в Лос Анджелесі, Каліфор. Ця сітка продавала річно наркотиків на суму багатьох мільйонів долярів. Деяких заарештованих звільнено за високою кавцією 35,000 долярів. Між заарештованими є кілька осіб, які минулого року в листопаді були на зборах злочинців в північній частині ньюйоркського стейту.

ЗДА викинули совєтського дипломата Курочкіна

Вашингтон. — Державний департамент повідомив 7-го червня, що совєтський дипломат, секретар третьої кляси Ніколай І. Курочкін мусить в найкоротшому часі залишити цю країну, бо він є „небажаною особою" внаслідок цього, що займався шпигунством. Курочкін діставав за гроші відомості про американську армію від журналіста Чарлза Э. Боме в Арлінґтоні, Вірджінія, який заробив досі 435 долярів. Боме був зареєстрований в державному департаменті як аґент чужої держави, і тому він не буде караний. Він продав Курочкінові підручник до вишколу піхоти і 25 інших брошур. Ці матеріяли не були жадною таємницею, але дипломат Курочкін повинен був собі їх замовити урядовою дорогою, а не купувати від америк. журналіста. Курочкін мусить виїхати із ЗДА в найближчих днях. Представник державного департаменту заявив, що викинення Курочкіна, не є відплатою за викинення з Москви американського дипломата, секретаря другої кляси, Джана А. Бейкера. Справу Курочкіна вирішували ще перед справою Бейкера.

Рада Безпеки відновила розгляд скарги Ливану проти Єгипту-Сирії

Об'єднані Нації. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй продовжувала в минулу п'ятницю 6 червня ц. р. розглядати скаргу Ливану проти З'єдиненої Арабської Республіки Єгипту і Сирії за втручування у її внутрішні справи підбурюючою проти теперішнього режиму в Ливані пропагандою, доставлюванням зброї партизанам і перекидуванням збройних ватаг з Сирії у допомогу опозиційним революціонерам. Скаргу Ливану мотивував його міністер закордонних справ д-р Шарль Малік. Він не пропонував ніякої конкретної резолюції, тільки залишав „мудрості" членам Ради Безпеки знайти найкращий спосіб, щоб припинити єгипетсько - сирійську інґеренцію. Він закинув одверто З'єдиненій Арабській Республіці, що вона хоче встановити в Ливані уряд, який був би більш слухняний цій Арабській Республіці. Єдина вина Ливану, казав д-р Малік, та, що він хоче бути суверенний і є прозахідній. Малік перестерігав Раду Безпеки, що коли б арабським інтервенціоністам удалося повалити теперішній режим в Ливані, то процес підкорювання інших арабських країн Арабській Республіці буде продовжуватись і доведе до вибуху великої війни. Міністер закордонних справ З'єдиненої Арабської Республіки д-р Омар Люфті рішуче відкидав ці закиди, запевняючи, що річ іде виключно про внутрішню опозицію в Ливані. Представники ЗДА, Англії і Франції висловили своє „стурбування" ситуацією в Ливані. А. А. Соболєв від СССР заявив, що його „не задовольняють" арґументи Маліка і що він уважає, що Ливан повинен цю справу поладнати на внутрішньо-арабському терені. Рада Безпеки перервала свої наради до вівтірка 10 ц. м. Тим часом Арабська Ліґа, яка нараджувалась над цією справою в Бенґазі в Лібії, закінчила свої наради безуспішно, бо Ливан не погодився на запропоновану резолюцію, яка признавала тільки принцип, що ніхто не повинен втручуватись в чужі справи, але не згадувала про З'єдинену Арабську Републіку. На самому терені Ливану в той сам день військо при помочі літаків розбило сильну збройну колону, яка маршувала на столицю Бейрут від сторони містечок Гальба й Тріполі над сирійським кордоном. Урядові джерела твердять, що згинуло 3 вояків і 80 партизанів.

Чи є життя на інших плянетах?

Ню Йорк. — Емеритований директор обсерваторії при Гарвардському каледжі д-р Гарлов Шеплі видав нову книжку „Зорі і люди", в якій пише, що на багатьох інших плянетах можуть бути такі самі умовини як на нашій Землі, і тому ніхто не може заперечувати, що ще десь може існувати органічне життя. Наш Молочний Шлях, який видко під час погідної ночі, складається з більйонів зір. А подібних до Молочного Шляху зоряних систем є багато у всесвіті, бо цілі більйони. Людський ум нічого не знає про ті більйони зір, хоч і знає про їх існування. На думку д-ра Шеплі напевно у всесвіті є й такі зорі, на яких можливе органічне життя, але цього не можна ствердити, коли покищо не може людина дістатись на „дуже близенький місяць".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 367, відбудуться в неділю, 15-го червня 1958 р., о год. 1:30 по пол. у церковній залі. Просимо, щоб всі члени явилися на зборах в цілі вислухання звітів делеґатів із Конвенції УНСоюзу. Також просимо, щоб члени старалися вирівнювати свої вкладки і належности. Контр. Комісія здасть звіт з перегляду книг Т-ва. В часі другої половини року стараймося приєднати нових членів. — К. Манківський, предс.; П. Дзюба, кас.; В. Попович, секр.

ПАЛМЕРТОН, Па. — В-во св. о. Миколая, Відд. 369, повідомляє, що Місячні збори відбудуться в неділю, 15-го червня 1958 р., о 4-ій год. по пол., у церковній залі. Проситься членів вирівнювати свої залеглості. — Управа.

БРОНКС, Н. Й. — Т-во „Згода", Відд. 210, повідомляє всіх своїх членів, що Піврічні збори відбудуться в суботу, 14 червня 1958 р., о 8-ій год. веч., під ч. 714 Logen Ave. Просимо прибути на означений час, з огляду на звіти делеґатів із Конвенції УНСоюзу та деяких інших справ. — І. Базиляк, предс.; М. Яйко, кас.; І. Франко, секр.

НЮАРК, Н. Дж. — Управа Т-ва ім. М. Грушевського, Відд. 219, повідомляє, що Місячні збори відбудуться в суботу, 14 червня 1958 р., в церковній залі. — М. Юров, секр.

ГЕМПСТЕД, Л. Ай. — „Запорозька Січ", Відд. 327, повідомляє своїх членів, що в часі ферій (липень — серпень) НЕ БУДЕ Місячних зборів Відділу. Останні збори перед феріями відбудуться в суботу, 14-го червня 1958 р. Проситься всіх членів прибути на ці збори, вислухати звіти делеґатів із Конвенції УНСоюзу і вплатити свої вкладки за місяці липень та серпень. — А. Копистянський, фін. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Повідомляється, що Збори В-ва св. ап. Петра і Павла відбудуться в неділю, 15-го червня 1958 р., зараз по співаній Службі Божій в церковній залі при 2280 W. 7th. — М. Декан, предс.; С. Косик, кас.; М. Бобечко, секр.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. Дж. — В-во св. Михаїла, Відд. 142, повідомляє всіх членів, що Піврічні збори відбудуться в суботу, 14-го червня 1958 р., о 8-ій год. веч., в УНДомі — 214 Fulton St. Буде звіт делеґата із 24-ої Конвенції УНСоюзу та інші справи. Управа просить про численну участь. — М. Маркович, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Управа Т-ва А. Гончаренка, Відд. 204, повідомляє своїх членів, що Піврічні збори відбудуться у суботу, 14-го червня 1958 р., о год. 7-ій веч., в парох. залі — 334 Схід 14 вул. Крім фінансового звіту, буде ще звіт делеґатів з минулої Конвенції УНСоюзу, як також буде роздача дивіденд. Прохається членів не приносити членських вкладок до дому секретаря, але платити на залі кожної другої суботи по першім і четвертої суботи в місяці. — Управа.

БРИДЖПОРТ, Конн. — Т-во „Українська Січ", Відд. 59, повідомляє всіх своїх членів і членкинь, що Збори Т-ва відбудуться в суботу, 14-го червня 1958 р., в УНДомі — 500 Галет вул., о год. 4-ій по пол. Проситься всіх членів прибути на час. Делеґати з мин. Конвенції УНСоюзу здадуть свої звіти. — Управа.

БРУКЛИН, Н. Й. — Т-во „Запорозька Січ", Відд. 325, просить всіх своїх місцевих і позамісцевих членів прибути численно на Піврічні збори, які відбудуться в суботу, 14-го червня 1958 р., о 8-ій год. веч., в залі УНДому — 216-218 Ґренд вул. Збори дуже важливі з огляду на звіти делеґатів із Конвенції УНСоюзу, як також звіти 6 місячного діловодства та звіти Комітету 50-літнього Ювілею. Проситься членів про численну участь. — І. Малик, секр.

САНТ ЛУЇС, Миз. — Т-во св. Володимира, Відд. 179, повідомляє всіх членів, що Піврічні збори відбудуться в неділю, 15 червня 1958 р., о 2-ій год. по пол., під ч. 2838 Маґнолія вул. Проситься прибути на час, бо маємо дуже багато справ полагодити. Також довгуючих членів просимо вирівняти свої вкладки. На зборах делеґати дадуть звіти із послідньої Конвенції УНСоюзу. І. Назар, секр.

ТАРЗАН, ч. 4072. Взяли до неволі.

З грюкотом скочив Тарзан униз, стискаючи свої сильні руки довкола шиї тубільця!

Але що з того! З кущів миттю повилазили дикуни і оточили його!